

Listy Peckovska

Ročník XIX / číslo 2/2009
Červen - září 2009

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- Program Harantovských slavností - str. 4
- Léto na hradě - str. 5
- Hádanky ze starých fotografií - str. 6
- Kdo je kdo? Miroslav Procházka - str. 10
- Meandry mého mládí - str. 11 - 13
- Žižkovská pout' bude - str. 15
- Tajné chodby na hradě - str. 16
- Sport + program akcí na koupališti
str. 17 - 19

Hudba renesance opět na Pecce

Na tři dny v červnu se Pecka opět stane cílem obdivovatelů a milovníků renesanční hudby a sborového zpěvu. Ve dnech 19. až 21. června Kulturní sdružení Harant Pecka s Městysem Pecka a Nipos Artama Praha pod záštitou hejtmana Královéhradeckého kraje Lubomíra Franče pořádají už IX. ročník Harantovských slavností historického zpěvu. Na již známý festival pěveckých sborů, který si postupně získal své pevné postavení mezi hudebními festivaly v naší zemi, přijede do Pecky 13 sborů z celé republiky. V hodnocené přehlídce na hradě Pecka předvedou své umění, aby nejen dokázaly, že tato hud-

ba není zapomenuta, ale také aby interpreti pobavili navzájem sami sebe, své příznivce a všechny, kteří si předvedené skladby rádi poslechnou a jimž je tato hudba blízká, jak v duchovním, tak světském rozměru.

Pokračování na str. 4

O prázdninách Pecka tradičně ožívá.

foto: -archiv hradu-

Je hrad starší, než se myslelo?

V odborných i propagačních materiálech o hradu Pecka se po generace opisují četné nepřesnosti, týkající se především stavební podoby hradu. Po mnohých představách, požáru v roce 1830 a nepříliš koncepčních opravách ve 20. století je totiž hrad pro historiky tvrdým oříškem

(peckou) a nikomu se zatím nechtělo rozplést řadu nelogických detailů v hradní stavbě a vyvodit z nich patřičné závěry.

Nadějný je až nynější výzkum kastelologa Tomáše Tomíčka a jeho kolegyně Daniely Houškové. Už z jejich prvních měření bylo zřejmé, že všechny dosud

publikované plány hradu jsou nepřesné a například rozměry nádvoří i jednotlivých paláců nesedí o několik metrů. Podařilo se rovněž určit časovou návaznost jednotlivých staveb a ve stavebně historickém vývoji hradu budeme také zřejmě muset nově doplnit romantizující pře-

Kanalizace, opravy a kultura

Vážení spoluobčané, než jsme se nadáli, je před námi období prázdnin a dovolených. V tomto období se na Peckovsku ve velkém pořádají sportovní, kulturní a společenské akce. Letos tomu nebude jinak. Ve dnech 19. – 21. června přivítáme na Pecce účastníky Harantovských slavností historického zpěvu. Letošník ročník je již v pořadí devátý. Skladby renesančních mistrů si budeme moci poslechnout jak na hradě – zde bude v sobotu probíhat hodnocená přehlídka, tak i v kostele. Také sporty různého druhu se budou prolínat letními měsíci. Zápolit se bude ve vybíjené žákovských družstev, ve volejbalu, na motorkách, na kolech. V současné době se dostávají do finišu práce na kanalizaci Čistá Cidlina. Postupně se daří opravovat silnice a místní komunikace, které byly dotčeny stavbou. Bylo položeno 9 km hlavních kanalizačních řadů během jednoho roku. Odkanalizování Pecky bylo nejrozsáhlejší akcí v rámci Čisté Cidlina. V současné době probíhá rekonstrukce silnice okolo lomu, což je poslední uzávěra komunikace, která ovlivní průjezd Peckou.

Napojování jednotlivých nemovitostí musí být zkontrolováno zástupcem Vodohospodářské a obchodní společnosti Jičín ing. Jiřím Barešem, tel. 606649019. U tohoto zástupce je možné objednat bezplatné vyvezení septiků a jímek, které budou odpojeny. Pro vyvážení septiků v Pecce byl sta-

noven den – **úterý**. Pokračuje objednávání kanalizačního potrubí a revizních šachet na domovní přípojky. Postupně bude probíhat napojování nemovitostí a dokončování terénních úprav a oprav místních komunikací.

Byly dokončeny práce na opravě střechy a velké věže kostela sv. Bartoloměje v Pecce. V letošním roce se podařilo opět získat finanční prostředky z Programu regenerace na opravu kulturních památek v památkové zóně ve výši 1.495.000 korun. Kostel sv. Bartoloměje se začne zahalovat do nového kabátu. Proběhlo výběrové řízení na opravu fasády kostela, zvítězila firma ŠTUKATÉŘI PLZEŇ s celkovou částkou 5.240.222 korun.

V letošním roce bude investováno 1.206.850 Kč. Z tohoto programu bude dokončena oprava nadokenních říms a kamenných ostění na SZ stěně hradu a restaurování sochy sv. Jana Nepomuckého před Bergmanovými.

O prázdninách budou pokračovat práce na rekonstrukci učeben a dokončení instalace výtahu v základní škole. Tato investiční akce je financována z Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod. Základní škola se tak stane bezbariérovou s moderním vybavením učeben.

Mrzí nás, že některá zařízení vybudovaná pro naše občany, převážně mládež, jsou neustále poškozována. Ani instalace kamer neza-

brání některým, aby svoje chování přehodnotili a začali se chovat jako slušní lidé.

A na závěr - na dotaz čtenáře Listů Peckovska, který se ptá, zda účelová komunikace za Modrou hvězdou, před Bergmanovými je soukromá odpovídáme:

Tato účelová komunikace je v majetku Městyse Pecka a je veřejná. Nesmí být nikým omezován průjezd ani průchod.

Přeji vám krásné prožití léta, mnoho pěkných chvil s vašimi blízkými, načerpání sil a energie.

Hana Štěrbová

Pozor při úpravách domů v Pecce

Upozorňujeme vlastníky nemovitostí, jež se nacházejí v ochranném pásmu a Městské památkové zóně Pecka, aby před prováděnou údržbou, opravou, výměnou oken a střešní krytiny, rekonstrukcí, restaurováním, změnou stavby, terénními úpravami, odstraněním stavby, úpravou dřevin nebo jinou úpravou si předem vyžádali závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, tj. Městského úřadu Nová Paka, odbor školství a kultury, státní památkové péče, Hana Dařílková, tel. 493 760 202. S poslední novelou zákona o státní památkové péči byly stanoveny horní hranice pokut, a to až do výše 2 miliony korun. Této situaci můžete předejít, požádateli si včas o závazné stanovisko. Bližší informace a dotazy vám rádi zodpovíme.

Hana Dařílková

K čističce odpadních vod - názor

Když začali stavbaři hloubit jámu u lesa na louce před továrnou v Pecce a poté ji plnit betonem, napadlo mě něco na způsob výrazu o dalším hyzdění krajiny. Byl to zřejmě unáhlený názor. Dnes už to беру zpět. Až bude opraveno, urovnnáno a zazeleněno v současnosti ještě rozryté okolí oranžového domu, bude poté vypadat téměř jako obytný, že tam patří odjakživa. Jen ta ocelová konstrukce s izolátory před ním stále bude rušivým elementem, přestože je natřena nazeleno. Pro provoz potřebná je, ale asi pro ni nebylo vhodné místo někde bokem, kde by nebyla tolik na očích.

Petr Pavel

Výzva

Redakční rada Listů Peckovska hledá posily do svého redakčního týmu. Má-li kdo zájem a chuť podílet se na tvorbě místního regionálního periodika, necht' se bez zábran obrátí na kteréhokoliv ze stávajících členů redakční skupiny. Vítána též bude nabídka toho, kdo je ochoten a chtěl by zpestřovat a oživovat texty v LP doprovodnými kresbami, či jinou vhodnou výtvarnou technikou. -r-

Kniha mého srdce

Místní knihovna v Pecce je jednou z několika stovek knihoven z celé naší republiky, které se aktivně připojily k cyklu pořadů České televize a Českého rozhlasu. Tyto zábavné, ale i poučné pořady uváděné pod názvem „Kniha mého srdce“ probíhají již od 4. dubna a pokračují až do října letošního roku. Jsou cíleny na zvýšení zájmu o četbu, zvýšení potěšení z četby i zdůraznění jejího významu pro vzdělání a každodenní život. Pořady dávají nahlédnout do širší a možností čtenářského výběru nabízené literatury. Zábavnou formou se zjišťují nejoblíbenější knihy obyvatel České republiky.

Občané a nejen čtenáři Místní knihovny v Pecce, kteří pořady sledují a chtějí dát hlas oblíbené knížce mohou využít služby Místní knihovny v Pecce, ze které lze hlasy do televize posílat hromadně.

V neděli 31. května bylo ukončeno 2. kolo hlasování, ve kterém se vybírala nejoblíbenější kniha ze 100 knih nominovaných z hlasování v 1.kole.

Jaký počet lidí dal hlas své nejoblíbenější knížce v naší obci v 1. a poté ve 2. kole nevím. Mohu jen sdělit, jak se hlasovalo prostřednictvím místní knihovny.

V 1. kole hlasovalo 41 uživatelů služeb MK v Pecce a MLK v Bělé u Pecky. Až na dvě výjimky byl každý dán hlas jinému názvu knihy. Z 39 nominovaných titulů se 11 knížek ocitlo mezi 100 knih, které se počtem hlasů z celonárodního hlasování dostaly do 2. kola. Je to pěkný důkaz o jejich oblíbenosti.

Ve 2. kole bylo prostřednictvím MK v Pecce podáno do České televize celkem 20 hlasů vybraným knížkám.

Až se bude hlasovat o nejoblíbenější knížku z 12 nominovaných knih, které získají nejvíce hlasů ve 2. kole, věřím, že nabídku knihovny poslat hlas zdarma jejím prostřednictvím využije mnohem více občanů – uživatelů jejích služeb. Neboť ne každý člověk, který knihovnu navštíví, je zároveň jejím registrovaným čtenářem.

Petr Pavel

Akce v knihovně

Středa 1. července
Čtení v knihovně

tentokrát „výjezdní“ do Bělé u Pecky

Středa 8. července
od 10 do 16 hodin

Korálková dílna

samovýroba ozdobných náhrdelníků, náramků a přívěsků dle svých představ za odborného vedení
Boženy Machové.

Pro zájemce všech věkových kategorií, v sále
hasičské zbrojnice v Pecce

Program Harantovské slavnosti historického zpěvu

Pátek 19. června

20 hod.

Chrám sv.Bartoloměje v Pecce

Zahajovací koncert

Sbor OCTOPUS PRAGENSIS, umělecký vedoucí
Petr Daněk

Sobota 20.června

9.30 hodin

Hrad Pecka

Zahájení slavností na hradním nádvoří

10 až 13 hodin

Koncertní síň hradu Pecka

Hodnocená přehlídka sborů

Odborná porota:

PhDr.Martin Horyna - předseda poroty

(Jihočeská univerzita České Budějovice)

Mgr.Iva Daňková (NIPOS ARTAMA Praha)

Doc.Mgr.Jiří Fuchs

(Jihočeská univerzita České Budějovice)

PhDr.Jan Rozehnal (Univerzita Karlova Praha)

Mgr. Jiří Štrunc (SOŠPg Karlovy Vary)

15.30 hodin

Chrám sv.Bartoloměje

Vyhlášení výsledků hodnocené přehlídky

16 hodin - chrám sv.Bartoloměje

Seminář „Interpretace renesanční tvorby“ ze Sborníku VIII, vede PhDr. Martin Horyna

16.30 hodin - sál Úřadu městyse Pecka

Seminář „Hudební inspirace Kryštofa Haranta“, přednášející Mgr.Jan Baťa z Ústavu hudební vědy FF UK Praha

18 hodin

Chrást sv.Bartoloměje, koncertní síň hradu Pecka

Koncerty zúčastněných pěveckých sborů, které vystoupí se svým volným programem

20 hodin - sál Úřadu městyse Pecka

Seminář „Beseda poroty se sbormistry“

Neděle 21. června

9 hodin - chrám sv.Bartoloměje

Slavnostní mše

zazní Palestrinova Missa Pappae Marcelli v provedení sboru COLLEGIUM 419 Praha, sbormistr Čeněk Svoboda, a píseň „Vesel se této chvíle“ ze Sborníku VIII v provedení všech zúčastněných sborů

10.30 hodin - chrám sv.Bartoloměje

Závěrečný koncert

sboru COLLEGIUM 419 Praha
sbormistr Čeněk Svoboda

Hudba renesance...

Pokračování ze str. 1

Pořadatelé nejenže obnovili tradici historií opomíjené hudby české renesance, jejímž výrazným představitelem byl také Kryštof Harant, ale především dokázali udržet festival na vysoké a stále se zlepšující úrovni.

Program slavností začne již tradičně zahajovacím koncertem v chrámu sv. Bartoloměje v Pecce, letos provedený hostem festivalu sborem OCTOPUS PRAGENSIS pod řízením uměleckého vedoucího Petra Daňka. Vokální soubor OCTOPUS PRAGENSIS vznikl v roce 2004 a tvoří ho osm zpěváků. Těžiště jejich zájmu spočívá v repertoáru vrcholné renesance a raného baroka, velice často také interpretují skladby zcela moderní. Inspiraci čerpají z dobových pramenů a snaží se pro své koncerty vybírat skladby, které jsou objevené a zároveň schopné oslovit i dnešního posluchače. Soubor vystoupil již na řadě prestižních festivalů (Pražské jaro, Festival Český Krumlov,

Velikonoční festival Brno ad.), podnikl turné do Izraele. Petr Daňk vystudoval muzikologii na Filozofické fakultě UK v Praze, kde přednáší dějiny hudby 16. a 17. století a vede seminář starší hudby. Zároveň pracuje v Symfonickém orchestru hl. m. Prahy FOK.

Druhým hostem je sbor COLLEGIUM 419, v jehož provedení pod taktovkou sbormistra Čenka Svobody zazní Palestrinaova Missa Pappae Marcelli při slavnostní mši v chrámu sv. Bartoloměje a poté svým koncertem slavnosti ukončí.

Vokální soubor COLLEGIUM 419 se specializuje na hudbu 16. - 18. století. Zaměřuje se na poučenou interpretaci vokálních a vokálně-instrumentálních děl vrcholné renesance, raného a vrcholného baroka. Klade si za svůj cíl nastudování a koncertní provádění ansámblových a sborových děl, která jsou ve vyspělé Evropě známá a často hraná, v Čechách však dosud zatím zůstávají neobjevená nebo vzácná.

Soubor klade vysoké nároky na hlasovou kulturu svých členů.

Soubor v roce 1999 založila Marika Pečená. Na podzim roku 2007 jeho umělecké vedení převzal Čeněk Svoboda.

Marika Pečená se sbormistrovství a historicky poučené interpretaci staré hudby věnuje od poloviny devadesátých let a specializuje se zejména na německou barokní hudbu.

Čeněk Svoboda absolvoval Základní uměleckou školu v Liberci, obor housle. Na Pedagogické

fakultě UK v Praze vystudoval obor sbormistrovství. Jako sbormistr získal několik ocenění na celostátních i mezinárodních sborových a sbormistrovských soutěžích. Intenzivně se věnuje sólovému zpěvu a působí jako profesionální ansámblový zpěvák i sólista v předních domácích i zahraničních vokálních ansámblech staré hudby.

U příležitosti IX. ročníku HSHZ byl jako studijní materiál vydaný Sborník vícehlasých skladeb VIII, který je možné si zakoupit. **Petr Pavel**

Léto na hradě Pecka

Pátek 19. - neděle 21. června

Harantovské slavnosti historického zpěvu

V sobotu 20. 6. budou prohlídkové trasy z organizačních důvodů uzavřeny. Děkujeme za pochopení.

Pátek 26. června od 17 hodin a sobota 27. června

Festival hudby a divadla

více na www.bezdruzic.cz

Pátek 3. července od 20 hodin

Mastičkář

Vyhlášená středověká hra v moderním přepracování.
MKS Nová Paka.

Sobota 4. června od 19 hodin

Musica Antiqua

Koncert komorního smyčcového orchestru z Trutnova

Sobota 10. - sobota 18. července

11, 14 a 16 hod. (kromě pondělí)

Šermířská a taneční vystoupení

SHŠ Sinister na nádvoří

Sobota 18. července od 22 hodin

Ohňová šou na nádvoří

Efektní hra s ohněm, plivači a tanečnicemi.

Sobota 1. srpna od 20 hodin

Zlý duch Lumpacivagabundus

Fraška J. N. Nestroye v podání DS Frk Nová Ves
u Lomnice n./P.

Pátek 14. srpna od 20 hod.

Don Quijote de la Ancha

Představení divadla Komedika za supervize Boleslava Polívky

Sobota 22. a neděle 23. srpna

So: 11, 14 a 16 hod. - Ne: 11, 14 hod.

Pohádka o Honzovi

(SHŠ Rego Vrchlabí)

Květen - září

Klub konkretistů východní Čechy

Výstava ve Sklepní galerii moderního umění.

Změna programu vyhrazena! www.hradpecka.cz

Pokračování ze str. 1

stavbu západního a jižního paláce za knížete Trauttmansdorfa na začátku 19. století.

Ovšem nejzásadnějším přínosem jejich tříletého bádání je objev starého podbití klenby jednoho, dnes už nevyužívaného okénka v nejstarších hradních ruinách. Vzorek dřevěného trámu postoupil Tomáš Tomíček k dendrochronologické analýze. Tato metoda dokáže přesně datovat dřevěný vzorek porovnáním letokruhů. U našeho trámku ukázala, že pochází zhruba z roku 1270. Samozřejmě jde pouze o dataci pokácení stromu, k níž je v případě stavby ještě potřeba připočít několik let na vyschnutí materiálu. Trámek je však z jedlového dřeva, které schne poměrně rychle, takže bychom si mohli vystačit s maximálně desetiletou rezervou.

Vše tak nasvědčuje tomu, že na stavbě hradu se pracovalo (nebo byla dokončena) už v roce 1280.

Dendrochronologie je při dataci staveb sice pouze pomocnou metodou a bez dalších důkazů, v ideálním případě archivních, nemůžeme ani nyní tvrdit, že je hrad z poslední třetiny 13. století. Vyloučeno to ovšem také není. Zakládání hradů za krále Václava II. je historiky zatím jen málo probádané. Víme však, že se tento panovník snažil chránit především místa s těžbou drahých kovů, a to je v případě Pecky splněno...

Výzkum Tomáše Tomíčka a Daniely Houškové nadále pokračuje. Jeho první výstupy by se měly objevit v připravované propagační knížce o hradu a konečné závěry budou jistě představeny i peckovské veřejnosti.

Věra Kociánová

1000 korun? Živobytí pro tři kambodžské rodiny

Cestovatelské besedy na hradě vznikly před čtyřmi lety na počest cestovatele a pána Pecky Kryštofa Haranta.

Výtěžek z dobrovolného vstupného bývá tradičně zasílán na podporu konkrétních projektů některé humanitární organizaci. Návštěvníci besed na hradě tak už pomohli lidem postiženým zemětřesením v Pákistánu, podpořili projekt Zdravé oči pro Afghánistán a před rokem přispěli na pomoc gruzínským uprchlíkům.

Letos, v pátek 29. května, o svých zážitcích z tříměsíční cesty po jihovýchodní Asii vyprávěl Jiří Pačesný s Lucií Kudrovou. Poslechnout si je, shlédnout dataprojekci unikátních fotografií a ochutnat pražené červy přišlo přes čtyřicet lidí. Výtěžek z dobrovolného vstupného, který činil rekordních 1000 korun, navrhli Jirka s Luckou poslat do Kambodže, kde téměř 40 procent lidí žije pod hranicí chudoby.

Pokračování na str. 6

Peníze byly zaslány Společnosti Člověk v tísní, která v Kambodži zajišťuje jednak projekty „obživy“ (přímá hmotná pomoc nejchudším rodinám), jednak zde koordinuje stavbu zdravotnických center a školení místních porodních asistentek.

-vk-

Atmosféru besedy, která se konala v prostoru hradní šermířny, zpříjemnilo popíjení zeleného čaje a vůně orientálních tyčinek.

Foto: Jiří Kudr

Fotografická soutěž

Do fotografické soutěže „Kameny a kamínky na Peckovsku“ podalo své fotografie 8 fotografů. Vzhledem k tomu, že komise, která bude díla hodnotit, se sejde po uzavěření tohoto čísla Listů Peckovska, budou výsledky sděleny až v příštím čísle. Koho budou výsledky zajímat, nebude muset čekat tak dlouho. Všechny fotografie podané do soutěže budou od 1. července až do konce sezony vystaveny ve vstupní chodbě na hradě Pecka.

Výsledky hodnocení se jmény autorů v pořadí, jak v soutěži uspěli, budou též zveřejněny ve vitrině místní knihovny na náměstí.

Ve fotosoutěži, kterou pořádá Kulturní sdružení Harant a Městys Pecka, však pokračujeme dále. Na další období, které potrvá opět do května příštího roku, vyhlášíme téma „Kouzlo slunce na Peckovsku“.

Do soutěže zveme všechny zkušené i začínající fotografy a těšíme se na další krásné snímky.

-PaP-

Hádanky ze starých fotografií

Na hádanku z minulého čísla se sešlo několik odpovědí - a všechny správné. Ve středu 20. května proběhlo na úřadě losování a výherkyní se stala Ivana Holubová z Pecky čp. 238. Stejně jako ostatní soutěžící identifikovala starý dům na obrázku jako

dům čp. 9 na náměstí, kde dnes bydlí Štempínovi. Paní Holubová vyhrává hezkou knížku, která na ni čeká v místní knihovně.

Další hádanka bude jistě patřit k těm jednodušším. Dokážete určit místo, na němž stojí vyfotografovaný dům?

Znáte historii místa, víte, k čemu dům sloužil, pamtujete poslední majitele?

Můžete se podělit s ostatními a za správnou odpověď získat zajímavou cenu.

Své odpovědi můžete do

konce srpna odevzdávat v místní knihovně nebo je posílat elektronicky na jednu z následujících adres: knihovna.pecka@cbox.cz obec.pecka@centrum.cz

-r-

Výherce dalšího kola poznávací soutěže vylosoval z vlastní čepice Tomáš Kodým.

Foto: -vk-

Oprava

V minulém čísle Listů Peckovska jsme chybně uvedli popisné číslo domu z fotografické hádanky. Nejednalo se o dům čp. 199, ale 12 na náměstí.

-r-

Co se děje ve škole?

Nedopadneme jako pan Vojtíšek

Všechno souvisí se vším. Buddhisté věří, že když v Austrálii uhyne koala, v Africe se narodí slon. Všechny cesty vedou do Říma – třeba i přes Grónsko.

A budu – li chtít, vysvětlím propojenost Jana Nerudy s peckovskou školou. Nevěříte? Tak tedy..... Napsal hezkou malostranskou povídku – Přivedla žebráka na mizinu. Kdo nečetl povinnou četbu, nezná děj. Připomenu.

Pan Vojtíšek byl žebrák. Hodný, dobrosrdečný, vedlo se mu vlastně dobře.

Lidé ho měli rádi. Žebračka-konkurentka byla závislivá, nepřející. Závíděla Vojtíškoví úspěch. Chtěla to s ním dát z vypočítavosti dohromady, ale on ji odmítl. Pomsta žebračky spočívala v tom, že o něm rozšířila pomluvu, že je bohatý, že vůbec žebrat nepotřebuje, že si vlastně dělá z lidí legraci. Lidé pomluvě uvěřili, od Vojtíška se odvrátili a on nakonec zemřel v bídě a opuštěn.

Vojtíšek je jako naše škola. Peněz ani žáků nemáme mnoho, ale jsme potřebná a úspěšná instituce.

Většina zdejších lidí jí prošla, dala nám základy do života. Přesto se stále nacházejí zlí jedinci, kteří ji pomlouvají. Že se zavře, že nemá cenu do ní přihlašovat děti, že je nekvalitní atd. Za kvalitu mluví žáci, velmi úspěšní v porovnání s v r s t e v n í k y v nejrůznějších soutěžích. A věřte, že výčet úspěchů by byl dlouhý.

Na středních školách nemají naši žáci problémy s učivem. Pokud ano, můžou si za to svým přístupem. A to je zase jiná kapitola.

Výskyt sociálně patologických jevů je v porovnání s velkými školami minimální, téměř nulový.

Pomluvu je nutno zadusit v zárodku. Podle současných zákonů může školu uzavřít pouze zřizovatel, tj. obec. A ta to neudělá, protože ví, že na škole závisí rozvoj, děti jsou přece budoucnost. Věřím, že každá pomluva dosáhne svého autora. Věřím na Boží mlýny.

Škola na Pecce byla, je a bude. A rozhodně neskončíme jako pan Vojtíšek!!!

Libor Stuchlík

Peckovské děti obstály i v celokrajské konkurenci

Letošní školní rok se blíží ke konci a je nutné poznamenat, že přestože jsme malá škola, dokážeme se prosadit, a to nejen ve sportu, ale i ve vědomostních soutěžích.

Co se týče sportovních soutěží, máme oproti městským školám nevýhodu malého výběru sportovců z řad žáků, takže často jede celá třída (i více, pokud to pravidla dovolí), není možnost střídání. Přesto jsme několikrát obsadili stupně vítězů. 1.místo ve florbalu o pohár Lázeňského mikroregionu (2x - dívky i chlapci), 1.místo v okresním kole ve florbalu dívek, 2.místo v okresním kole vybjéné 4.

a 5.tříd Preventan cup, 2.místo v okresním kole Nestlé basket cup chlapci, 3.místo ve florbalu v Lázeňském mikroregionu, 2.místo v McDonald's cupu chlapců, 2.místo v okresním kole volejbalu dívky a 3.místo v okresním kole volejbalu chlapců. Za zmínku jistě stojí 3.místo v okrskovém kole poznávání živočichů (Lucie Stuchlíková, 3.třída), 3.místo v okresním kole olympiády v anglickém jazyce (Daniel Mejvald), 2.místo v okresním kole olympiády v českém jazyce (Ondřej Kodým) a na to navazující úspěšné umístění v krajském kole - 3.místo, a tím vybojova-

ný postup do republikového kola.

Dovolte ještě, abychom vás pozvali na ŠKOLNÍ AKADEMII, která proběhne v úterý 23. června od 15.30 hod. v tělocvičně zdejší školy. Každá třída si připravila krátké vystoupení (divadlo, recitace, tanec, aerobik, zpěv ...) a těší se,

jak se bude moci předvést se svým uměním. Přijďte se podívat, co naše děti dokážou! Poté si budete moci odpočinout a popovídat na ZAHRADNÍ SLAVNOSTI, kdy vám podvečer zpřijemní skupina Trosky.

Na společné setkání se těšíme.

Žáci a učitelé ZŠ Pecka

**Školní jídelna
prázdninový provoz:
vaří se**

**do pátku 17. července
znovu pak od pondělí 17. srpna**

Zase jeden netradiční týden

Žáci peckovské školy měli opět jedinečnou možnost užít si jeden netradiční týden v rámci školní výuky. Patnáct žáků druhého stupně, kteří jsou zdatní v anglickém jazyce, se zapojilo do mezinárodní spolupráce se školou v polském městě Wadowice Górne. A tak po půlroční komunikaci přes e-maily a tvoření prezentací na různá témata jsme v neděli 10. května konečně uvítali naše kamarády

Hned v pondělí nás přivítala paní starostka Hana Štěrbová, která naše hosty uvítala, pověděla jim o našem něstěčku, regionu a také předala malé dárky ve formě propagačních materiálů o našem kraji. Potom už si žáci měli možnost prohlédnout naši školu a také společně zasedli do školních lavic. Během projektů jsme se o našich kamarádech dozvěděli zase něco navíc – jak vypadá výuka v polských

na Pecce.

Čekali jsme před školou, i když trochu nervózní, jací naši kamarádi asi budou. Třináct polských dětí přijelo s úsměvem na rtech a hned po vzájemném představení z nás nervozita opadla. Začali jsme si povídat, posilnili se dobrým obědem a zamířili si prohlédnout náš hrad. Pak už jsme se rozešli do rodin, abychom našim polským přátelům ukázali, jakpak to u nás v českých rodinách vypadá. Měli jsme před sebou čtyři dny naplánované tak, aby se dozvěděli co nejvíce o České republice a také abychom si užili zábavu.

školách, jak děti tráví volný čas, jaké sporty je baví či jaká móda se jim líbí. Zkrátka a dobře jsme našli spoustu věcí, které Čechy i Poláky spojují a také v čem se liší. Proto jsme naše kamarády hned odpoledne pozvali na prohlídku zdejšího kostela. Víra je u většiny mladých lidí v Polsku chápána vážněji než v Čechách. Dokonce tu mají ve školách náboženství jako předmět, což ve většině českých škol nenajdeme.

Potom už jsme vyrazili změřit si své síly ve sportu. Florbal nám jde výborně, zato v basketbalu nám dali jak se říká na frak.

Sestavili jsme tedy i mezinárodní týmy, aby se síly vyrovnaly. Zkrátka a jednoduše jsme se dobře bavili. Po večerním barbecue na školní zahradě jsme vyrazili k domovu, odpočinout si na další den.

Čekal nás výlet do našeho hlavního města. Pohled na Prahu z Petřínské věže, prohlídka Pražského hradu, Karlova mostu i Staroměstského náměstí Poláky opravdu okouzlili. I počasí nám přálo, a to se pak člověku poznávají nová místa snadněji.

Sluníčko nás doprovázelo další den na našem výletu do Českého ráje. Procházka přes zámek Hrubá Skála, Skalní město i prohlídka hradu Valdštejn nám příjemně naplnily den.

Všichni jsme však v hlavě měli náš závěrečný večer s diskotékou. A tak po pár soutěžích už jsme všichni začali tančit. Kupodivu jsme velmi snadno našli hudbu, která se nám líbí. Desátá hodina večer se však rychle přiblížila a nezbývalo než celý výmenný pobyt zhodnotit, rozloučit se a slíbit si, že ve spo-

lupráci budeme pokračovat.

Čtvrteční ráno bylo tak trochu smutné. Zbývalo jen našim kamarádům zamávat a vrátit se do školních lavic. Ale už jen chvilku a odjíždíme za nimi. 1. června nás totiž čeká druhá část výmenného pobytu a vlakem se vydáme do města Wadowice Górne podívat se, jak se žije v polských rodinách. Těšit se prý můžeme na stejně pestrý program. A těšíme se, to nám věřte!

Tato spolupráce mezi polskou školou by se však nemohla uskutečnit bez podpory Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, který vypsál grant na podporu spolupráce mezi zahraničními školami a o který jsme úspěšně zažádali. Dík patří také rodičům žáků, kteří projekt dofinancovali a také připravili občerstvení.

Tak na nás prosím 1. června vzpomeňte, aby naše návštěva v Polsku dopadla dobře.

Za všechny účastníky mezinárodní výměny

Lucie Fojtová

Hráli jsme si s abecedou

P Petr přeskočil potok, protože potřeboval Pavlovi přinést papír.

Petr poskakoval, proto papíry poztrácel. Pavel proto přestal psát.

Roman Hanuš, 5.tř.

T Táta tahá Tomášovi tlustou třísku tenkým tahátkem. Tomášovi tam také trčí trnkový trn. Tatínek také tahá trn.

Eva Jůzová, 4.tř.

M Malý Michal maluje medvídku Míšu, má moc měkouchého milého medvídku Míšu. Mirek mává mamince, maminka má Míšu, Mirka a Marka.

Lenka Labaštová, 4.tř.

N Písmenko N šlo do světa, šlo se mu dobře, protože má dvě nožičky. Potkalo I a začalo se mu smát. „Ha, ha, ha, ty máš jen jednu nožičku, takhle daleko nedojdeš“, písmenko I odpovědělo: Mně to vůbec nevádí, protože mě mají lidé radši, protože se píšu snadněji, když jsem jen jedna čárka.“ Nakonec se písmenka udobřila a stali se z nich kamarádi, NO NO, tak je to správně.

Evelína Podlipná, 4.tř.

T Písmeno T bylo smutné, protože si připadalo dlouhé a hubené. Rozhodlo se, že půjde do světa a najde si podobnou nevěstu. Šlo a zpívalo si smutnou písničku, potkalo podobné hubené písmenko, jen bylo trochu pokroucené, bylo to písmenko S. Vydaly se spolu do světa, rozhlížely se a zjistily, kolik věcí se jim podobá, písmenu T elektrické sloupy, semaforey na nádraží, písmenu S zase klikaté cesty na horách, hadi vyhřívající se na sluníčku. A najednou písmenka nebyla smutná, rázem byla šťastná a veselá.

Eva Jůzová, 4.tř.

Pasování prvňáčků na čtenáře

Ve čtvrtek 28. května bylo v 1. třídě Základní školy v Pecce slavnostně „pasováno na čtenáře“ jedenáct prvňáčků.

Děti se představily krátkým programem. Za zpívání písně Kořata se přenesly do pohádkových zpráv, ve kterých nám připomněly Princezničku na bále, Velkou řepu, Nanyнку, jak šla do zelí, zarecitovaly básničky a program zpestřily hrou na flétničky a keyboard. Poté každý přečetl část textu ze Slabikáře. Nakonec po přečtení slibu, všech 11 dětí slíbilo, že s knihami budou zacházet opatrně a budou si jich vážit. Pasování se ujala paní starostka Hana Štěrbová v roli krále. Jako upomínku na tento slavnostní den obdrželi žáci několik dárků. Paní ředitelka základní školy Věra Pavlová předala dětem pěknou knížku a pasovací listinu. Knihovník Petr Pavel jim věnoval průkaz do místní knihovny, dále děti dostaly propisku, čtenář-

ský zápisník a odznak čtenáře. Slavnostní odpověď zakončila postavička Hajaji, která jim přečetla pohádku o knihách.

V průběhu programu děti podporovali dva žáci páté třídy - B. Machová a R. Hanuš, kteří jako princ a princezna provázeli každý jejich krok. Malým čtenářům přeje, aby v knihách našli hodně nových poznatků, zajímavostí a zábavy.

Za metodickou a materiální podporu děkujeme paní A. Pospíšilové z dětského oddělení knihovny Václava Čtvrtka v Jičíně, za inspiraci Městské knihovně v Nové Pace a za vstřícnost divadelnímu souboru Erben v Miletíně. Nemalý dík patří i knihovníkovi Petru Pavlovi, který se velkou měrou podílel na přípravách slavnostního dne.

Lenka Kupková

Publikace žáků ZŠ

Pecka pod lupou

je v prodeji na úřadu městysu
v obchodech na náměstí
na hradě

Kdo je kdo?

Miroslav Procházka. Původní povolání učitel. Dnes školský inspektor v.v. Žije v Pecce. Nezahálí. Dívá se kolem sebe a píše. Píše od mládí. Píše články, fejetony, krátké povídky. Píše do novin a časopisů, Listů Peckovska. Ve všem se odráží jeho pohled na život, jeho invence, osobitně laděný humor střížený hrstkou ironického pesimismu. Na co se ptát?

Pane Procházko, v Pecce bydlíte víc než dvacet let, ale pocházíte odjinud? V peckovském podhradí jsem naplavenina.

Pokud vím, váš dosavadní život nebyl přímočarý. Sám říkáte, že máte osud jako pingpongový míček. Byl jsem učitelem, závozníkem, předtápěčem parních lokomotiv, pomocníkem strojvedoucího, stavebním dělníkem, po sametové revoluci jsem byl rehabilitován a stal se školním inspektorem. Všim jsem byl rád.

Jak je popsáno v úvodu, hodně píšete. Kam?

Jsem nespavec, čtu a píšu. Do Jičínského deníku fejetony, články do pedagogického tisku, povídky do dětských časopisů.

Literatura je pro vás nezbytnost. Máte své spisovatelské vzory?

Nerudu fejetonistu, Haška humoristu, básníka Nezvala, miluju Vančurovu češtinu, detektivky Josefa Škvořeckého, divadelní hry Karla Čapka.

Skautské příběhy zpracované do komiksů vycházely na pokračování. Jsou v tom osobní zážitky?

Skautský slib jsem složil v roce 1946 na břehu řeky Lužnice. U táboráku jsem se stal bratrem Píďou. Na první noční hlídce jsem ze strachu usnul, ulovil též bobříka hladu a samoty, zkazil mlčení. Pro celý život jsem přijal zásady desatera cít rodiče, milovat vlast, přírodu se zvířátky, pravdomluvnost, konal jsem dobré skutky.

Takže už můžete bilancovat, co máte? I co nemáte?

te?

Mám... milovanou manželku, nemocné srdce, úspěšného syna lékaře, hrst vzdělaných vychovaných vnoučat, dobráky sousedy ve Špačnickách (čtvrť městečka Pecky). Mám optimismus a jsem prosolený humorem. Nemám: dluhy, hudební sluch, zácpu, mobil, neovládám počítač, u bankomatu zapomínám PIN.

To svádí zeptat se, co schováváte ve 13. komnatě?

Velkou bolest, tragickou smrt 21 leté dcery Evičky. Osud jí dopřál tak málo života.

Nečekané, upřímné odhalení nitra. Vraťme se k literatuře. V místní knihovně máme vaše tituly: Deník stíhače, Napísali jsme sloh za vás, Školní četbu na dlani. Co vám tu ještě chybí?

Spolupracoval jsem na sborníku povídek Jak vstává slunce a knize Krkonošské poudačky, vydané v roce 2007.

Máte zálibu nejen v příběhu knížky (dětských zvláště), ale i ilustrátorech. Které z výtvarníků uctíváte?

Adolfa Borna, Nepraktu, J. Maláka, ti ilustrovali mé povídky, udržuji s nimi přátelskou korespondenci.

Ještě jednu otázku mi dovozte. Jaký byl váš tip v hlasování o knihu mého srdce?

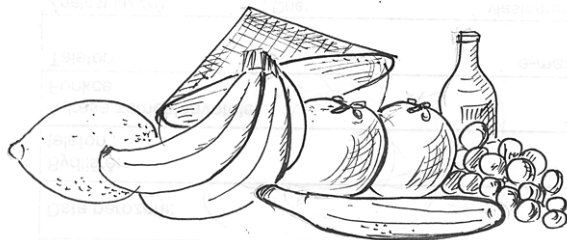
Vančurovo Rozmarné léto. **Děkuji za odpovědi, přeji dobré zdraví, inspiraci a stále chuť psát.**

Ptal se Petr Pavel

První asijský obchodník

Na skleněných dveřích obchůdku se houpá cedule:

Icecook
Pham Hung Tien

Je zbytečná moje otázka Anh tú dàu dền? Z ...tú nuóc Viêt-nam. Ale jsem zvědavý. Přívětivý majitel vypovídá, že se narodil, chodil do školy v centru mnohamilionové Hanoi. Jeho otec podniká v čtvrti Phutno, umožnil mu odletět z Hanoi přes Paříž do Prahy. Letenka stála 1300 dolarů. To se událo před pěti lety. Na prahu ložského léta se rozhodl podnikat v městečku Pecce. S manželkou UQA si otevřel obchod na náměstí. Nabízejí tu denně, tedy 7 dní od nevidím do nevidím potraviny, ovoce a zeleninu, nápoje, drogistické zboží, cukrářské výrobky. Sortiment chtějí rozšířit, až odhadnou, co zákazníci požadují.

Oba manželé jsou přívětiví, trpěliví, vyzařuje z nich slušnost a skromnost. Pan Pham Hung Thien se pilně doučuje češtinu, „oceňuji u občanů a v Pecce klid, rád bych našel čas na turistické výpravy do Krkonoš“, nerozumí historii, proč pan Kryštof Harant stavěl na kopci hrad, a přiznává, zatímco jeho paní přísně dodržuje stravu asijskou...jemu chutná řízek, brambor i pivo.

On na pult dává vietnamské čaje a polívky. Zkouší, zda půjdou na odbyt. Zá-

kazníků je přes zimu málo, věří, že v letní sezóně se vše zlepší.

Tôi hoc (učím se/ postel, slovu rozumím, na posteli, tomu výrazu ne. Ach ta těžká gramatika české řeči. Ve slovníčku má ještě výrazy đông chí (soudruh) a nu đông chí (soudružka). Ale mně se náznakově nechce plácet se přátelsky po zádech a zatínat po dělnícku pěst.

„Tôi vui mừng,“ říkám. „Tôi rất vui mừng,“ „Mám velkou radost,“ odpovídá. Chtěl by tu žít, vychovávat děti, posílat je do našich škol. Z rodiny sem do republiky přišli jeho maminka a bratr.

Je tomu více než 15 let, byli tu na tři měsíce ubytováni Vietnamci, učil jsem je češtinu, stali se dělníky pražské velkopekárny. Tehdy toužili vydělat si na bicykl, malý motocykl a dostat se do Německa, dál na západ. Mnohým se to podařilo.

Pan Pham Hung Tien a jeho manželka UQA se stanou našimi spoluobčany, proto jsem se naučil tu větu „mám radost“ v jejich zpěvavé ptačí řeči.

„Chào ban? mầy đi đâu đây? Ra buu dien. Chúc mừng ngon. Ahoj. Kam jdeš? Na poštu. Dobrou noc.

Miroslav Procházka, Pecka

Meandry mého mládí 2

Po přestěhování do Bělé jsem se opět seznamoval s novým prostředím, s novou vesnicí, kde se mně moc líbilo. Stékalo se zde několik potoků plných ryb (pstruhů, raků, piskořů – říkali jsme jim ševci). Vesnička, i když malá, pouze 61 domků, měla dvě hospody s tanečními sály, u Grohů a u Davidů, dva smíšené obchody a několik řemeslníků. Karoserie na auta, tehdy dřevěné, vyráběl p. Imlauf, cementárna, kde se vyráběly cementové tašky na střeche, skruže, roury a pomníky na hřbitov vlastnil p. Tauchman. Dva mlýny s vodními turbinami u Knapů, tam pracovala ještě pila na řezání klád, a u Šmídů. V kovárně p. Grofa pracoval p. Antonín Pavel, tatínek mého kamaráda Mirka. Zámečnictví, kde se vyráběly napáječky pro dobytek a domácí vodárny, provozoval p. Groh a syn, zároveň provozovali pražírnu kávy a žita. Z bývalé octárny zůstal obrovský sud, do kterého jsme lezli proti zákazu, když jsme si hráli na schovávanou. Kolář pan Čerovský vyráběl kromě zemědělských vozů (včetně kol) a saní i jasanové lyže a sánky. Také měl katr na řezání prken. Sítař p. Václavík a Šorfa, ten druhý rozvážel síta po širokém okolí (od velkých pro zemědělce na zrno až po malé pro domácnosti na mouku). Dále tu byl obuvník p. Kout, ten nám spravoval boty na počkání. Vydržel jsem u něj sedět a dívat se na něj po celou dobu

opravy. Svršky k botám šel p. Karel Bajer, holičství provozoval p. Holub, který se do Bělé přizpůsobil a hrál fotbal za SK Harant Pecka. Pánský krejčí byl p. Karel Pavel, řeznictví provozoval p. Bohumil Nálévka, u kterého jsme bydleli v podnájmu. Jinak zde bylo několik sedláků s výměrou od dvou do 10 hektarů a drobní chalupáři, co chováli doma kozu a drůbež. Většinou pracovali v textilkách v Pecce a N. Pace.

ooo

Obecná škola, kam jsem 1. září 1940 nastoupil, byla jednotřídka. Chodili tam žáci od 1. do 5. třídy a několik starších, co propadli a nepostoupili do měšťanky. Učitelem byl pan Karel Šrůtek.

Lavice ve třídě byly ve dvou řadách, každá pro čtyři žáky a odstupňované podle velikosti. Pro první třídu nejmenší, pro starší žáky odstupňovaně větší. Byly zeleně natřené s otvory pro skleněné kalamáře a v horní části byly žlábkové na odložení tužky nebo pera. Vyučování probíhalo tak, že pan učitel měl učební látku rozdělenou na několik dílů, chvíli učil niž-

ší třídu, pak rozdál úkoly (psaní, počty) a začal učit třídu vyšší. Bylo to velmi náročné, jak pro něho, tak pro nás, protože jsme se nemohli soustředit a poslouchali výklad pro vyšší třídy. Pro prvníáky byla nachystána přenosná tabule se stojanem a velké počítadlo, pro vyšší třídy sloužila stahovací tabule na stupínku.

V podnájmu u Nálévky jsem se seznamoval s novými kamarády a spolužáky z první a vyšších tříd. Domácí měli stejně starou dceru jako já, ale s tou jsem se nekamarádil. Jmenovala se Drahůse a byla kamarádkou mé sestry.

Více mne zajímaly potoky, které Bělou protékaly. Od Pecky to byla Javorka, od Stupné tekla Zlatnice (jméno podle místa, kde pramenila). V době Marie Terezie se tam dolovalo zlato. Bylo to kousek nad Stupnou, kam se chodívalo na nedělní vycházky. U pramene je postavena kaplička a kolem lesíka vybudovaná křížová cesta. Další potok, Radkyňský, tekla od Štikova a poháněl mlýn pana Holmana v Radkyni. Jméno Bělá prý vzniklo od toho, jak potoky tekly přes

kamení a dělaly se bílé vodní bublinky (bělala se voda). A právě v místě soutoku těchto potoků bylo to běláni největší. Mne nejvíce zajímaly ryby v potoce. I když se to nesmělo (revír měl pronajatý ředitel měšťanky v Pecce pan Břetislav Vejvoda), nám klukům nebylo nic zakázáno. Naučil jsem se chytat pstruhy pod splavem, do ruky pod kořeny stromů i do obyčejného koše na trávu nebo síťky na motýly. Od starých pánů (tatínkových vrstevníků) jsem se dozvěděl, jak se chytají pstruzi z jara, kdy se zavodňovaly louky, hlavně na Zlatnici. To ale bylo skutečné pytláctví. Každý sedlák u své louky vybudoval na potoce zarážku a vodu vyhloubeným kanálem od této zarážky pouštěl na svůj pozemek. Voda byla kalná od jemné hlíny, a právě proto se voda přiváděla na louky, aby toto bahno louky hnojilo a zavlažovalo se. Tráva pak narostla vysoká. Po snížení průtoku po jarním tání se zarážky vytáhly a voda tekla opět svým korytem. Lov pstruhů spočíval v tom, že pstruzi vyjížděli do mělké vody na loukách, která se tam od sluníčka prohřívala. Když se jim zahradila cesta zpět do potoka, uvízli v koši, který se dal těsně k zarážce. Jeden z lovců zůstal u koše a rukama ještě těsnil prostor vně koše, druhý v gumových holínkách naháněl pstruhy z louky do koše. Aby pstruzi z koše neutekli, dávalo se do něho

proutí. Tento způsob lovu se prováděl většinou za 1. světové války a po ní, kdy byl nedostatek potravin a naši otcové byli v našich letech.

ooo

Jednou z našich jarních zábav bylo přeskakování rozvodněného potoka. Mnohdy jsme skončili v něm a přišli domů rádně vymáchaní. Též řezání proutků na pomlázku se neobešlo bez namočení. Výběr byl veliký, potoky byly obrostlé vrbami. Pomlázky nám, mému kamarádovi Mirkovi Pavlovi a mně, upletl buď jeho, nebo můj tatínek, než jsme se je naučili z osmi proutků plést sami.

Oblíbenou naší zábavou v létě bylo budování malých rybníčků na potoce, když mlynář Knap stáhl vodu od splavu náhonem na turbínu. V hlavním korytě pak teklo málo vody a tak z kamení a bahna jsme stavěli nádržky. Do nich jsme chytali malé ševce. Ti byli většinou pod kameny. Ten se musel opatrně zvednout a ševce jsme chytali do dlaní. Někdy v malém rybníčku bylo i deset ševců, několik raků

a taky mihule. Říkali jsme jim „štěmbajz“, ale ty většinou utekly nebo se zavrátily do bahna. Při přepadu vody přes splav se rybníčky zatopily a rybky utekly. Někdy se nám podařilo chytit pstruha, který měl v tlamě ještě nepozrženého ševce. Ti byli zřejmě jejich hlavní potravou. Voda byla v té době křišťálově čistá, a tak se rybám dařilo.

ooo

Koupat jsme se chodili pod vesnici do tak zvaného „vejvaru.“ Byl vybudován při regulaci potoka, aby vyrovnal spád na potoce mezi splavem, mlýnem pana Knapa a druhým splavem pana Šmída. Byla to na potoce nádrž asi 5x5m, do které z výšky asi 60cm spadala voda a vířila. Od toho jméno vejvar. Zasahovalo do ní i vzduší od spodního Šmídova splavu, a tak tam byla hloubka asi 80 cm. Voda byla teplejší, protože tam byla voda i z Radkyňského potoka, a ta tekla z luk, kde se prohřívala. Naučil jsem se tam plavat na „psa“. Ve splavu ve vesnici se moc plavat nedalo, byl z větší části zanesen bahnem, které se usazovalo u stavidel. Jed-

nou za čas se stavidla zvedla, bahno z náhonu a splavu se propláchl pod splav. Lovily se ryby z náhonu, ale na ty si dělal nárok pan „otec“ Knap.

Na toto čištění málem doplatila má sestra Eva. To jsme bydleli ještě u Nálevků. Stavidla splavu byla vytažena a klika, kterou se ovládal mechanismus stavidel, zůstala zasunuta. Sestra šla po lávce u splavu, kliky si nevšimla, odrazila se od ní a spadla z výšky asi 3m do proudu špinavé zabahněné vody. Při pádu ještě hlavou narazila na kamenný stupeň, o který si ji rozbila. S klukama jsme byli pod splavem a najednou jsem uviděl na vodě plavat krajíc chleba a z vody se na břeh šplhá moje sestra. Zakrvácená doběhla domů, kde jí tatínek ránu na hlavě vyčistil a dal vypít sklenici slané vody, aby se vzpamatovala z šoku. Obešlo se to bez následků.

V podnájmu u Nálevků se nám nebydlelo moc dobře. Náš podkrovní pokoj (kuchyň i ložnice zároveň) byl umístěn nad lednicí masa a díky špatně provedené izolaci tam byla stále zima. Pamatuji si na reklamní nápis nad lednicí, do které se chodilo z krámu. U nás radno kupovati, u nás chladí Frigomat. Pro maso to snad bylo dobré, ale ne pro nás. Z pokojíku vedly ještě dveře pod šikmou střechu, kde byla malá komůrka. V zimě do ní přes střechu foukal sníh. Přes malou chodbičku se šlo na půdu, tam jsme měli uloženo dřev na topení a otýpky roští. Vzpomínám si, že pod nimi měli naši schovaný

pytel s moukou, který tatínek sehnal někde ve mlýně. Do roští tam chodila kálet domácích třibarevná kočka a maminka to musela po ní uklízet. Chtěl jsem mamince nějak pomoci, a tak jsem ji jednou, když tam odtud vyběhla, shodil s okna. Potratila koťata, ale to jsem nevěděl.

10. června v r.1941 se do těchto podmínek narodila sestra Maryčka. Pro porodní asistentku jel do Pecky Franta Groh, syn starosty. Měla už přes 70 roků a vezl ji na kole na „štan-gli“. Než dorazili, Maryčka už byla na světě. Ve škole jsme měli právě náboženství a Eva mně to přišla do hodiny sdělit. Bylo nás nyní v malé chladné místnosti pět a Maryčka byla stále nemocná. Při křtu dostala ještě jméno Milada po kmotře paní Holmanové z Radkyně, manželce mlynáře, kam jsme z cihelny chodívali. Domácím se druhý den narodila druhá dcera. Dali jí jméno Bohumila podle tatínka. Chtěli kluka.

Pan starosta poradil tatínkovi, aby si zažádal o povolení stavby malého rodinného domku, i když na začátku války byly v Protektorátu všechny stavby zastaveny. Zdůvodnilo se to tak, že jsme byli repatrianti ze Sudet. Komise z ONV v Nové Pace, která se přišla podívat, jak bydlíme, nám dala doporučení a tatínek dostal povolení ke stavbě. Továrna Union poskytla půjčku 120.000 Kč. Další problém však byl sehnat stavební místo, když žádný z majitelů pozemků nechtěl nic prodat. Nakonec se

našlo stavební místo ve stráni u silnice do Stupné. Prodal nám ho pan Pavel napůl s panem Tauchmanem na kopci, říkalo se tam u Tauchů. Pan Pavel křísil maminku, když v roce 1938 havarovala na motorce v 90° zatáčce v lesíku Habroučí. Jela tehdy ze Stupné za tatínkem do Jičina do kasáren (byla mobilizace), protože potřebovala peníze pro naši obživu. Silnice byla za války uzavřena na hranici asi 2 km za Bělou.

U domu byl klid a silnice pomalu zarůstala travou. Před domem nám tekla malý potůček, který bral vodu ze studánek na loukách a sloužil jako přepadová struha při velké vodě na Zlatnici, zvláště při jarním tání. Zlatnice byla uměle svedena do splavu, aby měl mlynář dostatek vody na pohon turbíny. Ještě malá poznámka. Na stavebních místech, která

byla kdysi nedostupná od majitelů, stojí dnes bytovky z doby socialismu a nikdo se na stavební místo nikoho neptal. Navíc se tyto domy do kdysi malebné podkrkonošské vesničky vůbec nehodí.

Náš domek se začal stavět na podzim v r 1941. Výkopové práce ve stráni se dělaly ručně bez veškeré mechanizace a byly velmi namáhavé. Na první zdění se přijel ještě podívat můj dědeček z Újezda, ale dokončení stavby se už nedočkal. Zemřel náhle v březnu 1942 ve věku 57 let. Pro mne to byla bolestná ztráta, měl jsem ho moc rád. V 1. světové válce se na frontě nachladil, onemocněl s průduškami a trpěl dlouho na astma (záduchu, jak se tenkrát říkalo). Jeden týden byl ještě na pohřbu svého kamaráda a do týdne umřel sám. Jeli jsme na pohřeb celá rodina a bylo to moc smut-

né loučení (mamince bylo teprve 25 let, když ztratila tatínka).

ooo

V zimě r. 1941-1942, to jsme bydleli ještě u Nálevků, napadlo tolik sněhu, že byla vyhlášena pracovní povinnost na jeho odklizení. Dřevěné sněhové pluhy, do kterých se tehdy zapřahaly dva páry koní, nestačily sníh odhrnout, a tak museli všichni dospělí muži nastoupit s lopatami, aby uvolnili silnice. Kolem silnic tak vznikaly 2-3 metry vysoké mantinely, ve kterých jsme si s pomocí dospělých dlabali chodby. Byly to celé katakomby až 5 m dlouhé. Nejhuře na tom byly vesnice na kopci nad Bělou (Horní Javoří a Arnoštov). Ty úplně zapadly sněhem, stromy byly zaváté i s korunami a lidé si z domů museli kopat tunele, aby vůbec mohli vyjít ven. Stejně tak to bylo i s okny. Aby měli trochu

světla v místnosti, museli podobné tunely dělat i u oken. V té době nebyla v těchto vesnicích ještě zavedena elektřina. Zásobování bylo velice obtížné, silnice do těchto obcí neexistovaly, vše se muselo dovážet na zádech na lyžích nebo na saních. Když zima nebyla moc krutá, využívali jsme převýšení mezi H. Javořím a Bělou na sánkování, kdy jsme cestu prošlapali a ujezdili. Bylo to 1,5 km krásného svezení na saních, hlavně večer, když byl měsíc v úplňku a dostali jsme svolení, že můžeme jít sánkovat večer.

To nás po cestě jezdilo i 30, mezi námi i dospělí. Když se cesta vyjezdila až na kameny a saně na ně nájely, od kovových saniček odletěl gejzír jisker. Zvláště večer to bylo pěkné. V tu zimu byla vidět i polární záře.

Pokračování příště

Dobrá rada nad zlato

Kdysi se vydával časopis pro kutily „Udělej si sám“. Byly tam rady z různých oborů od toho, jak vyčistit skvrnu na svetru až jak si vyrobit traktor s pluhem. Byl to časopis oblíbený zvláště proto, že jsme národ chatařů a chalupářů a tím pochopitelně i kutilů. V minulé době to bylo velmi potřebné. Ze slovníku se vytratil pojem koupit jsem, jdu koupit, kup mně, ale byl nahrazen slovem sežen mně, sehnal jsem, jdu shánět. Mnohdy se z toho stala i prestižní záležitost a bylo o čem diskutovat. Rozvíjelo to nekonečnou fantazii a každého to naplňovalo pracovním elá-

nem na sobotu a neděli, protože si pak v pondělí v práci mohl odpočinout, aby načerpal sílu na další víkend.

Časopis jsem odebíral také a ledacos se mi podařilo vyrobit, některé věci slouží dodnes a některé již neexistují, protože je bylo možno nahradit lepšími, které se již bez problémů daly nebo dají koupit. Jednou jsem si přečetl článek, jak se dá zpříjemnit interiér chalupy. U článku byl nakreslený návod na houpací lavici zavěšenou na řetězech a přišroubovanou k trámu dřevěného stropu. Tento návod mi okamžitě vnučil myšlenku na jeho

realizaci. Manželčini rodiče vlastnili chalupu s místností, která odpovídala popsané situaci. Vznikla jakási houpací postel. Pro děti se to stalo ohromnou atrakcí, během houpání sledovaly i televizní program. Jenže každý klad má i svůj zápor a s lavicí se dalo houpat nejen dopředu a dozadu, ale také do stran. Protože chalupa již pamatovala nějaké deseti-letí, ba století, byla již dřevěná podlaha prošlapána tak, že mezi suky byly prohlubně až centimetr a suky trčely jako bradavice. Prostě nic nestálo rovně a stabilitu mělo jen to, co by stá-

lo na třech bodech. Televize stála u okna na dřevěné poličce. Pokud se houpalo dopředu a dozadu, nic ji neohrožovalo, ale pokud se děti začaly houpat ze strany na stranu, došlo ke katastrofě. Nevím, které dítě nataženou nohou vrazilo do poličky, ale výsledek byl jasný. Televize spadla na podlahu a bylo po ní. Vzápětí došlo k demontáži lavice a ta skončila ve stodole, kde odpočívá dodnes, jen háky ve stropě zůstaly.

Tato situace měla přece jen nějaký klad. Začalo se uvažovat o tom, jak podlahu srovnat. Jediným řeše-

ním bylo položit na podlahu dřevotřísku. Ale jak zabezpečit rovinu pod ní. Napadlo mě vytvořit hmotu pomocí nějakého lepidla a pilin a tím podlahu vyrovnat. Pak mě napadla spásná myšlenka dojít se poradit za drogistou panem Horákem.

Horákovi měli prodejnu drogerie, ale i papírnictví a hračkářství v Pecce na náměstí. Pan Horák byl drogista, v širokém okolí se druhý takový nenašel. Však se také do drogerie do Pecky sjížděli zákazníci z dalekého okolí. Pan Horák se vyučil řemeslo u pana Tichého, který se stal později jeho tchánem, protože se oženil s jeho dcerou Mi-

luškou. Obchod, i když jim byl minulým režimem zkonfiskován, vedl dále. Nikoho lepšího by totiž nesehnali. Na vesnici byl takovýto obchod s takovou obsluhou k nezaplacení.

Pan Horák uměl ve všem poradit – čím vyléčit krávu, co dát dítěti, když má zaražené větry, jak a hlavně čím co natřít a podobně. Bylo to v okolí všeobecně známo. Proto i já jsem se svěřil panu Horákovi se svým problémem. Když jsem mu pověděl, jak bych si to s podlahou představoval, přerušil mě a řekl: „Hochu, já ti poradím jednodušší věc, kup pytel sádry, ten vysyp do místnosti, uhrabej hrabičkami, potom

do toho ty desky usad', trochu to zapráší, ale bude to sedět. Po čase pak sádra nasaje vlhkost, a kdybys náhodou v budoucnu podlahu předělával, sklepeš tvrdou sádru a desky budou jako nové.“

Padesáti kilový pytel jsem koupil, kilo tehdy stálo asi 60 haléřů. Naložil a odjel k tchánovi. Ten měl už celou místnost vyklizenou a jeho známý truhlář se snažil velkým hoblíkem srovnat vyčnívající suky. To mu ovšem nešlo, nejen vzhledem k jejich tvrdosti, ale hlavně kvůli hlavičkám hřebíků, kterými byla podlaha přibita. Když jsem přinesl pytel sádry a sádru vysypal doprostřed míst-

nosti, koukal na mě truhlář s vytřeštěnými očima. „Táto, přineste hrabičky!“ Nechápatě se podíval, ale hrabičky donesl. Pak se už odehrával scénář, přesně jak mně ho poradil pan Horák. „To by mě absolutně nenapadlo,“ s podivem prohlásil truhlář. Mě také ne,“ zněla moje odpověď. „U nás na Pecce máme takového drogistu, jmenuje se pan Horák, to je z jeho hlavy a takových rad nosí v hlavě bezpočet. Je to zlatý člověk a dobrák.“

I když je to už pár let a manželčini rodiče již nežijí a nežije ani pan Horák, sádra pod deskami stále drží absolutní rovinu podlahy.

Miloš Havelka

Dva beznadějné příběhy s dobrým koncem

Jednoho březnového dne, krátce po poledni, zazvonil telefon a ozval se hlásek dívenky, která se mi představila jako Kamila Karbulová ze 4.A ZŠ I. Olbrachta na „Komeňáku“. Oznámila mi radostnou zprávu, že našla moji peněženku. Nechtěl jsem věřit, že mluvím o peněženke, kterou jsem ztratil v prosinci minulého roku, tedy před čtvrt rokem, a s jejíž ztrátou jsem se smířil. Velice jsem byl potěšen, když mi Kamilka sdělila, že je v ní moje kreditní karta, samozřejmě už dávno zablokovaná, a 830 Kč v hotovosti, z toho 80 Kč v drobných. (...) Při dalším uvažování jsem došel k názoru, že mě Kamilka potěšila víc než nalezená peněženka. (...) Rozhodl jsem se: předám žákyni Kamile Karbulové děkovnou pohlednici, do obálky vložím 150 Kč a

koupím jí bonboniéru – víc než v čokoládě. Pak v pondělí zajdu do 4.A na „Komeňáku“ a před celou třídou povedu pochvalnou řeč a především zdůrazním potřebu cítit s druhým. Vždyť každý někdy něco ztratí a je šťasten, když se mu ztracené vrátí. To je o té empatii, která dost chybí.

V neděli dopoledne jsem šel koupit bonboniéru. A tu u pošty potkám věhlasného semilského mistra hodináře Láďu Tázlara s vnučkou Míšou (4.A ZŠ Rožnov p. R.), které šel koupit dárek za pěkné vysvědčení. Když jsem stručně vylíčil motivaci mého nákupu, považoval tříměsíční povalování peněženky s penězi na ulici a poctivou nálezkyni za malý zázrak. Prožil kdysi ztrátu, až z ní onemocněl. Okamžitě se rozhodl, že Kamil-

ce daruje hodinky, a začal mi vyprávět svůj neuvěřitelný příběh z roku 1976.

Tenkrát jel do Rovenska ke známým pro jahody. V autě si také vzal kufřík se vzácným obsahem, jenž mu sloužil při závěrečných zkouškách hodinářského potěru – velejemných mechaniků v Novém Městě nad Metují. Kromě nóbl obleku a hodinářského „nádobíčka“ byly v něm velmi cenné švýcarské hodinky statisícové hodnoty od renomované firmy Heuer. Poněkud neopatrně, aby udělal v autě místo pro jahody, dal kufřík na střechu auta a stačila chvílka nepozornosti a kufřík byl pryč. Zkrátka, zloděj byl až příliš nablízku a využil nabídnutou příležitost. Tak se pan Tázlar musel smířit s velkou ztrátou, byť vše nahlásil policii (SNB), která svoji činnost ukončila

pouze ve fázi protokolárního záznamu.

Trápil se, hubnul, musel si však zvyknout. Až za osm let se stalo něco neuvěřitelného: jeho „hojerky“ si dal onen zloděj k němu do opravy. Spadly mu z velké výšky na zem. Protože pracoval v mladoboleslavské automobilce, tak je dával nejprve do opravy v Mladé Boleslavi, pak v Praze, Hradci Králové, až mu doporučili Semily, kde je hodinářský mistr, který na opravu má nejen svůj um, ale i vše potřebné. Byl ochoten zaplatit za opravu i velkou částku, protože dobře věděl, že hodinky jsou cenné a v tehdejší ČSSR se prakticky nevyskytující. Láďa Tázlar však měl ke svým hodinám příslušnou dokumentaci – certifikáty, takové hodinky mají svá čísla, poznal je, takže nebylo po-

chyb. Proto zloděj při brzké konfrontaci nezapíral, raději vše přiznal, než aby došlo k soudu, a hodinek se zřekl dobrovolně. Vrátil i kufřík s hodinářskými instrumenty, akorát šaty unosil zlodějův děda. Tak se „hojerky“ vrátily po osmi letech svému skutečnému

majiteli a Lád'a Tázlar je dnes nosí pro potěchu své duše jen na Štědrý den. Asi je to příběh o zázraku, Božích mlýnech a končí spravedlivě, jako v pohádce. I zloděj byl potrestán: měl ostudu a o svůj lup přišel. Kdo ví, zda by se případný soud netáhl dodneška.

A Kamilce Karbulové jsem v pondělí ve druhé dopolední hodině českého jazyka ve 4.A za vše poděkoval, ústně i písemně, přidal v obálce „nálezné“, višně v čokoládě a od pana Tázlara hodinky s dvouletou zárukou. Posléze třídní pan učitel Míla

Šulc vzal kytaru, děti mi zazpívaly písničku o Semilech a i já jim oplatou zapěl veselou písničku. Byla to bezvadná hodina češtiny, na kterou jistě nikdy nezapomenou.

Miloš Plachta
(Ze Semilských novin poskytnul Ladislav Tázlar)

Žižkovská „pout“ bude!

Neuplyne snad jediný den, kdy by nebyla vzpomínána nějaká událost – nějaké výročí. Díky rozhlasu a televizi je nám připomínáno kdeco.

Za pár týdnů jedním velkým výročím bude vypuknutí první světové války. Stalo se to před 95 lety v červenci na sv. Annu. Já chci připomenout naše malé peckovské výročí také staré 95 let.

žádosti a odpověď obecního úřadu. Kroužek čtenářů, který se schází jedenkrát měsíčně v naší knihovně, uspořádal 20. července „pout“ na Žižkově. Fotografie z té doby ukazují, že byla velkou kyticí ozdobena tabulka Žižkov na sloupu u splavu, poseděli jsme u kávy a koláčů.

Letos výročí oslavíme také. Jen je otázkou jak.

své používané jméno.

Připravíme posezení v bývalé Šturmově skále na první srpnovou středu (5.8. ve 14.30 hodin). Řekneme si, jakými proměnami prošel peckovský Žižkov.

Navrhuji na tomto seze-

ní sepsat žádost místnímu úřadu, aby dal zhotovit novou tabuli Žižkov, případně aby pořídil vkusné označení pro další části městečka, např. pro Špačnický, Desatero apod.

Když si účastníci posezení vezmou do kapsy 1 – 2 špekáčky, kousek chleba, šťávu nebo pivo, já dodám hořčici, sirky, nějaký koláč, kávu, hrnečky i horkou vodu.

Pozvánku pro Žižkováky ještě spolu s místní knihovnou připravíme.

Sezení („pout“) před 5 lety se krásně vydařilo, pěkná bude jistě i ta letošní.

Slibuje Helena Blažíková

Pár obyvatel naší čtvrti za rybníkem tehdy požádalo Obecní úřad v Pecce, aby směli pojmenovat část obce za rybníkem Žižkov. Bylo jim to dopisem z 18.6.1914 dovoleno. Část našeho městečka byla poté označena řádnou tabulí.

Před pěti lety jsme v Listech Peckovska č. 2/2004 přinesli kopii oné

Bude-li ještě v létě zavezen „rybník“ zeminou ze stavby kanalizace a sloup s označením čtvrti bude potopen v červené spoustě bláta: jak ozdobit, jak oslavit?

Navrhuji, abychom se opět sešli, abychom pozvali všechny Žižkováky i ostatní, kteří si chtějí připomenout, že jedna část naší obce má přes 90 let

**Dům s pečovatelskou
službou Pecka
zve na
odpoledne s promítáním**

Pondělí 22. června
od 12 hod.
videofilm „Skalka v květu“.
Vzpomínka na Janu Plhovou.

Pondělí 29. června
od 12 hod.
film **Není větší lásky**

Tajné chodby na hradě

V roce 1924 můj otec Jan Obešlo zachránil kulturní památku, kterou byla pís-kovcová deska, v té době již přeražená, na níž jest širokoramenný kříž, v kterém jest další kříž s Ježíšem, pod nímž klečí žena se sepjatýma rukama. Po celé ploše desky jest vytesán těžko rozluštitelný nápis.

Tato kulturní památka stála, vlastně již přeražená, na zemi ležela, v borovém lese, který vždy patřil k Miletínu, v blízkosti silnice vedoucí z Tetína přes Vřesník do Pecky.

Dlouholetým pátráním po účelu této desky bylo pouze zjištěno, že na tomto místě došlo k nějakému neštěstí, které postihlo nějakou význačnější osobnost. Pouze toto bylo uchováno ústním podáním. K vnesení paprsku světla do této záhady dojde až po rozluštění alespoň části nápisu vytesaného na této tajemné desce.

Jako všechno záhadné přitahuje, tak i tato deska se stala předmětem zkoumání, jakož i místo, kde byla až do roku 1924 umístěna. V roce 1970 při podrobném pátrání v tomto miletínském lese bylo pomocí siderického kyvadla zjištěno, že 20 kroků východně od místa, kde od nepaměti deska stála, se nachází hrob reagující na mužské a těsně vedle na ženské pohlaví. Padesát kroků od místa označeného deskou byl nalezen konec nějaké trasy, vedoucí směrem severním přes obce Vřesník a dále pečlivě vybraným

terénem až ku hradu Pecce, kde končí ve východní části hradu v kruhovém kamenném schodišti. V bezprostřední blízkosti hradu vede tato trasa přes skalní rozsedinu (sluj), která má úzkou souvislost s událostí na hradě Pecce v roce 1926.

V této době se prováděla obnova střechy na Harantově paláci, to jest na nejzachovalejší části hradu. Josef Kňourek z Vidoně spolu s Josefem Fejksem, rovněž z Vidoně, a dalším zedníkem z obce Lhoty u Pecky v 8 hodin ráno vstoupili do temného podzemního průchodu. Vchod do tohoto se nacházel v nejstarší, tehdy již skoro zbořeně části hradu na straně jihovýchodní. Podle vyprávění dosud žijícího Josefa Kňourka chodba zprvu prudce klesala a v jednom místě do jejího temna vnikalo denní světlo skalní rozsedinou, která ústila do klenby této chodby. Když se touto skulinou dívali ven, spatřili dnes již rozbořený dům v podhradí, který měl tenkrát lepenkovou střechu. Při dalším pohybu tímto podzemním průchodem byl jimi nalezen dřevěný okovaný soudek a dále pak výklenek s hliněnou nádobou naplněnou lojem. Postupovali tak dlouho, pokud měli čím svítit, potom pro hlad a i ze strachu se vydali na zpáteční cestu a po vystoupení na denní světlo zjistili, že jest již k poledni. Vmístě, kde se rozhodli k návratu, chodba dále pokračovala a pokud mohli zjistit, kde pro-

cházel pevnou skalou, byla v ní vytesána a v místech měkkého materiálu byla vyklenuta kameny. Její šířka a výška byla, co by jeden sehnutý člověk prošel. Až potud vypravování p. Josefa Kňourka z Vidoně čp. 5.

Při hledání dalších svědků v souvislosti s touto chodbou jsem se sešel dne 30. srpna 1970 se starou paní Jindrákovou z Pecky, která vyprávěla, jak v jejím dětství její babička několikrát vstoupila do této chodby na hradě Pecce a takto pod zemí chodívala naproti své kamarádce z Bukoviny. Kde z této chodby někde u Bukoviny vystoupila, nebylo paní Jindrákové známo. Za krátkou dobu po tomto sdělení pí Jindráková zemřela na následky srdeční choroby.

V zimě roku 1971 a 1972, kdy teplota poklesla na víc než -10°C , bylo možno spatřit vycházení páry ze sloje ve skále na východní straně hradu Pecky. Při styku páry s chladným prostředím tato kondenzuje a skapává na dno rozsedin, kde odspodu narůstají rampouchy. Toto jest jeden z důkazů, že tato rozsediná souvisí s podzemní dutinou, z které proudí teplý vzduch.

Přes tuto skalní sloj vede zjištěná trasa, která dále pokračuje až do hradu a končí v kruhovém kamenném schodišti, nacházejícím se v jihovýchodní, takřka již zbořené části hradu.

Pátráním po této záležitosti bylo zjištěno, že ve farní kronice v Pecce jest

německý zápis pořizený p. farářem Vendelínem Duškem, který tuto kroniku začal psát roku 1836. Zmíněný zápis jest doslova shodný s nešťastnou událostí z roku 1280, kterou ve své knize popisuje Jan Nepomuk Lhota pod názvem Bohuslav a Berta.

Tento dramatický příběh se udál v roce 1280, kdy české země, v době nezletilosti královice Václava, spravoval Otta Braniborský. Po přepadení hradu Pecky jeho vojskem prchal jeho majitel Jaroslav Jablonský se svojí churavou manželkou, dcerou Hedvikou, jinak zvanou Berta, a zbytkem hradní čeledi, tajnou únikovou chodbou až do tak zvaného miletínského lesa. Na tomto místě prchající byli přepadeni tlupou ozbrojenců vedenou Mikulášem z Potenštejna. Jak se v popisovaném příběhu praví, rukou těchto zrádců, až na Hedviku, byli všichni na místě povražďeni. Tato v následujících chvílích byla Hermanem, jinak Bohuslavem, který byl synem Ctibora z Lipníka, zachráněna, a tak při životě zachována. Tato krvavá událost byla příčinou Bertina pomnutí smyslu, v kterémžto stavu zbytek svého mladého života strávila na hradě Jestřebí u své tety Anny z Michalovic. Mrtvá těla jejich rodičů a sluhů na tomto nešťastném místě v miletínském tom lese byla pohřbena a hrob jejich opatřen posvěceným křížem.

*Jaroslav Obešlo
Pokračování příště*

Živé odpoledne v Kalu

V sobotu 16. května po poledni se Hylmarova louka na okraji Kalu zaplnila hasiči 15. okrsku, jejich technikou, příznivci a diváky. Kalští dobrovolní hasiči si po osmi letech opět vzali na starost organizaci letošního 1. kola soutěže v požárním sportu. Připomínají si, že uplynulo 120 let od založení jejich stále aktivního dobrovolného sboru hasičů. Připravili a zabezpečili vše potřebné, jak po organizačně-technické stránce - výběr vhodného pozemku, vytýčení prostorů pro soutěžní disciplíny, náčiní, vodu, technické zázemí, atd., tak i to velmi důležité, aby bylo čím nahradit síly vyčerpané sportovním kláním reprezentantů a vysilujícím povzbuzováním u diváků. Úkol to byl nelehký. Do Kalu přijelo celkem 18 soutěžních družstev s technickým zázemím z 8 hasičských sborů okrsku, podívat se a povzbuzovat přišlo téměř 300 dalších lidí.

Bylo rušno, bylo veselo, bylo na co se dívat, co sledovat a hlavně hlasitým

povzbuzováním stimulovat kolektivy a jednotlivce k ještě vyšším výkonům.

Po nástupu soutěžních družstev ve 13.00 hodin, uvítání a nezbytných úvodních slovech okrskového starosty Josefa Maška, včetně ujasnění programu, pravidel soutěže a upozornění na bezpodmínečné dodržování zásad bezpečnosti, se začalo soutěžit v klasických disciplínách - štafeta na 100m a požární útok na dva proudy. Sbor rozhodčích s přehledem řídil Václav Záveský, delegovaný z Nové Paky. Soutěžní družstva nastupovala do soutěže v pořadí dle předchozího rozlosování. Novým prvkem v našem okrsku byla divácky atraktivnější soutěž jednotlivců na překážkové dráze. Soutěžní disciplíny probíhaly téměř bez organizačních i technických zádrhelů (byl podán protest proti výroku rozhodčího a došlo ke dvěma hlášeným zraněním). Jen to počasí, které v týdnu předtím dávalo naději na pěkný den, v sobotním dopoledni řádně pořadate-

lům komplikovalo přípravu, i když na deštivou variantu připraveni byli. Přestože k hasičině voda patří, dešťové přeháňky v tomto případě byly velmi nepříjemné. Sportovní odpoledne

však už ohrožovala jen mračna a jeho závěrečnou třetinu prozářily i sluneční paprsky. V průběhu utkání se potvrdilo, že k dosažení dobrého času v útoku je třeba nejen hbitých nohou

Program akcí na koupališti

Sobota 20. června

Taneční zábava se skupinou Nebozez

20. - 21. června

Letní antuková liga - 8. ročník

27. června

Pecka Tenis Open - 2. kolo

5. července

Cyrlometodějský pohár - volejbal

Taneční zábava

11. července

8. ročník Beach 09

18. července

Pecka Tenis Open - 3. kolo

Peckovská struna

5. ročník folk & country festivalu

1. srpna

8. ročník - Nohejbal trojic

8. srpna

Pecka Tenis Open - 4. kolo

15. srpna

Peckovská sluníčka

beachvolejbalový turnaj žen

29. srpna

Pouťový pohár v nohejbalu

5. září

Mistrovství Pecky
v míčovém sedmiboji

Více informací na
www.peckasport.cz
tel. 493 799 499

a síla k tažení hadic plnících se tlačnou vodou, ale i činnost strojníka. Výsledný čas byl dosažen až v momentě, kdy svítily kontrolky na obou terčích, tj. po naplnění obou desetilitrových nádrží stříkanou vodou. Strefit se proudem vody do otvoru v terči, jenž má průměr 60 mm, je docela kumšt. Zvlášť když silný proud na terči vytvoří vodní clonu, v níž se otvor ztrácí, proudnice cloumá rukama a ke všemu zafou-

ká poryv bočního větru. Soutěž ve štafetě rozbíhaly ženy. Pro měření času bylo opět použito osvědčeného optického měřidla, které v péči Josefa Noska funguje již několik let.

Do soutěže jednotlivců v běhu na stometrové trati s barierou, s kladinou a přitom s povinností v běhu spojit dvě hadice, připojit je k trojáku a před cílem ještě stačit připojit proudnici, se přihlásilo 11 mužů a 4

ženy.

Vyhodnocení soutěžního odpoledne proběhlo v 18.30 hodin. Vítězná družstva na prvních třech místech obdržela pěkné pamětní keramické kachle, všechna družstva si odvězla diplom a pamětní keramickou pokladničku ve tvaru zvonku. Každou z žen prvních tří družstev určitě potěšil kosmetický balíček. Vítězové v jednotlivcích si též na památku odnesli keramický suvenýr.

Jak soutěž hodnotí starosta okrsku? „Je dobré, že se takovéto akce dělají postupně ve všech vesnicích. Líbí se mi, že se přijdou podívat místní lidé i lidé z okolních vesnic a fandí svým hasičům a samozřejmě že se všechny sbory zúčastnily nejméně jedním družstvem, že se k požárnímu sportu stále hlásí mladí lidé, mnozí z rodin, v nichž hasiči ani nebyli. Potěšitelné je též to, že se zapojují i chalupáři, kterých tu je hodně, kteří sem přijíždějí z města na víkend. To vše potřebuje organizaci, zabezpečení a za to patří vyjádřit poděkování a někdy i obdiv těm, kteří se o to starají, místním, kteří to dokážou zajistit. Přeji si, aby to tak dobře pokračovalo nadále v jednotlivých místech.“ Milan Pavel, or-

ganizátor, vidí průběh a zajištění soutěže jako dobré a hlavně si přeje, aby po skončení soutěže přítomní neodcházeli, ale zůstali déle, neboť se pokračuje hudební zábavou.

Starosta kalských hasičů Josef Bíma nejdříve vyjádřil poděkování všem sponzorům, kteří akci podpořili, zvláště pak za věnované ceny, jež ozvláštnily závěr soutěže. Vřele děkuje všem, kteří věnovali svůj čas a podíleli se na přípravě soutěže a na zajištění plynulého průběhu sportovního dne, který uzavírala zábava při hudbě.

Výsledná pořadí soutěžních družstev:

Kategorie muži: 1. Vidochov I, 2. Bukovina I, 3. Kal, 4. Lhota u P. I., 5. Staňkov, 6. Pecka, 7. Vidonice I., 8. Bělá u P., 9. Bukovina II., 10. Vidochov II., 11. Lhota II., 12. Vidonice II.

Kategorie ženy: 1. Vidochov II., 2. Vidochov I., 3. Lhota, 4. Staňkov, 3. Bukovina, 6. Pecka.

Soutěž jednotlivců vyhrál Zverec M., v ženách Gukertová T.

Věříme, že vítězná družstva budou náš okrsek dobře reprezentovat ve vyšších kolech soutěže i letos. Držme jim palce.

Zaznamenal Petr Pavel

Pout'ová taneční zábava

na návsi v Kalu

Sobota 27. června

od 17 hodin

Srdečně zveme!

Tenis - Pecka open 2009

Pro začátek čtyři dvojice... Přestože to ještě v devět hodin vypadalo na opakování loňských patálií s deštivým počasím, sešlo se sedm statečných k zahájení letošního ročníku světového okruhu TENIS PECKA OPEN. Tuto poněkud nižší účast ovlivnilo kromě počasí mnoho dalších okolností. Obhájce titulu Tichonov se léčí po operaci, Sádra patrně nezvládnul třídní sraz, Vajpler se díval v Jičíně na Tondy Panenku a spol., Mojšl ještě doléčuje chorobu, ostatní Peckováci hasili v Kalu a přesporní se letos jaksí nedostavili. Osmý hráč byl na cestě, a tak jsme v klidu poklábosili, zahnali mraky a pustili se do losování.

Losování bez problémů...
Úvodní kolo je již tradičně

ochuzeno o roztomilý losovací rituál, protože v úvodním kole může ještě nastoupit tak říkajíc každý s každým. A tak vlastně jedinou neznámou je nominace nasazených hráčů. No a protože na Rybníčku hrají nejen přes léto, ale i v zimě (a podle ověřených zdrojů snad i v noci), je forma hráčů velmi dobře známa.

A jak to všechno dopadlo?

Jasným vítězem se stal nejvýše nasazený **Václav Peš**, který si nalosoval naopak nejslabší článek celého okruhu **Zdeňka Burkerta**. Ten na rozdíl od ostatních trénuje zásadně pouze formou ideomotorického tréninku. Raketu tedy držel letos v ruce poprvé, plnil poctivě Václavovy taktické pokyny („půjč jim to...uhni...nech to“ atd.) a na Václavově hřbetu vylezl až k metám nejvyšším.

Na druhý post se poněkud upachtěně vydrápala dvojice **Pěťa Doležal – Pěťa Pecháň**. Nutno poznamenat, že tato dvojice oživila svůj místy až malátný výkon alespoň obvyklým hecováním, které však někdy téměř naplnilo skutkovou

podstatu trestného činu pokusu o fyzickou likvidaci (vzpomeňme alespoň na výroky typu „nemiř mu pod nohy, miř mu na tělo...“). Odměnou této dvojici nebyla žádná šarvátka, nýbrž přílet zaslouženého **prvního letošního kanárka** do jejich klíčky. Skromně musím poznamenat, že jsme se o tuto radostnou událost postarali my s Václavem – ale to jen tak pro úplnost. Solidní třetí místo obsadil **Pepa Karásek**, který sice neustále hrál na patách, o to více však peskoval poněkud zamyšleného, místy až meditujičím (no prostě pod vlivem) **Pěťu Ženatého**. Z neznámých důvodů až těsně pod stupni vítězů skončili **Míla Chlumský** (u něho navíc ještě jury čeká na výsledky dopingové kontroly, protože byl opakovaně přistižen i

v průběhu jednotlivých utkání při konzumaci neznámé čiré tekutiny podávané ve čtyřcentilitrových ampulích a nápadně vonících po švestkách). Mílu doplnil loňský nováček **Vlád'a Frýba**, který se k tenisu vrací po vleklém zranění, jež si způsobil při soustředění v Itálii, kde jako doplňkový sport hrál beachvoleyball. O jeho italské anabázi však již světové agentury nic podrobnějšího nezveřejnily.

Výsledky dopingové kontroly:

Vzorek A ani vzorek B neobsahuje žádné zakázané látky.

Na základě výsledku této kontroly můžu oficiálně potvrdit poslední místo dvojice Chlumský – Frýba, což má za důsledek přidělení jednoho bodu oběma hráčům.

-zb-

Průběžné pořadí po 1. kole

Poř.	Jméno	1. kolo 16.5.09	Celkem
1.	Burkert	4	4
	Peš	4	4
3.	Doležal	3	3
	Pecháň	3	3
5.	Karásek	2	2
	Ženatý	2	2
7.	Frýba	1	1
	Chlumský	1	1

Výsledky

Č.	Dvojice	1	2	3	4	Body	Skóre	Poř.
1	Peš Burkert	X	6:3 6:1	6:0 4:6 10:7	6:2 7:6	6	45:25	1.
2	Chlumský Frýba	3:6 1:6	X	1:6 3:6	6:3 6:7 5:10	1	25:44	4.
3	Pecháň Doležal	0:6 6:4 7:10	6:1 6:3	X	4:6 6:3 11:9	5	46:42	2.
4	Karásek Ženatý	2:6 6:7	3:6 7:6 10:5	6:4 3:6 9:11	X	3	46:50	3.

Koupaliště Pecka

vstupné na celý den

dospělí - 40 Kč

děti (3 - 14 let) - 25 Kč

po 17. hodině

dospělí - 25 Kč

děti - 10 Kč

Permanentky (6 vstupů)

dospělí - 175 Kč

děti - 100 Kč

Sportoviště

(tenis, volejbal, nohejbal, beachvoleybal)

za 1 hod. pronájmu - 100 Kč

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

V 2. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Božena Stuchlíková z Pecky – 80 let
- František Rulf z Pecky – 86 let
- Jiřina Kodymová ze Lhoty – 87 let
- Zdeňka Dreslerová z Pecky – 80 let
- Milan Letošník z Pecky – 80 let
- Ladislav Stuchlík z Kalu – 80 let
- Jaroslav Stárek z Pecky – 80 let
- Augustin Plecháč z Horního Javoří – 87 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Vítání občánků

V neděli 28. června se uskuteční slavnostní přivítání nových občánků do života, budou přivítány tyto děti:

- Daniella Zachovalová z Pecky
- Anna Müllerová z Pecky
- Terezie Marta Čerovská ze Staňkova
- Šárka Nezbedová z Pecky

Rodičům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví a jen samou radost z jejich ratoletí.

Navždy nás opustili

- Vladimíra Fejfarová z Pecky
- Josef Bajer ze Lhoty
- Marta Kořínková z Bukoviny
- Zdeněk Drasnar z Pecky

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v září 2009. Příspěvky můžete průběžně vřazovat do novinové schránky úřadu městyse.

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 10. září 2009.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad městyse Pecky.

Červen 2009, ročník XIX. Řídí redakční rada ve složení:

Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová

grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz

<http://www.obec-pecka.cz>

Počet výtisků 300

Cena 15 Kč